

stille et Forslag om en ny § 2, der væsentlig gaar ud paa det Samme, men er klarere end den ny Paragraf, jeg har foreslaaet, saa havde jeg selvfølgelig ikke foreslaaet den ny Paragraf. Deraf følger, at jeg tager Ændringsforslaget under Nr. 3 tilbage til Fordel for Ændringsforslaget under Nr. 2.

Formanden (Høgsgbro): Ændringsforslaget under Nr. 3 er saaledes taget tilbage. Optager Nogen det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Thorup: Ændringsforslaget under Nr. 10 tager jeg tilbage til Fordel for det Forslag, der under Nr. 9 er stillet af Ordføreren.

Formanden (Høgsgbro): Ændringsforslaget under Nr. 10 er taget tilbage. Optager Nogen det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Thorup: Med Hensyn til Forslaget om de tre Aar, hvori jeg er enig med de øvrige Forslagsstillere, er det min bestemte Mening, at uagtet der er blevet sagt her i Thinget forleden, at det var det Samme som at give Forslaget Gift, er det ikke det Spørgsmaal, der vil forvolde de store Vanstueligheder; thi de Gange, vi have behandlet det Spørgsmaal her i Thinget — og det har jo været behandlet adskillige Gange her; i ca. 20 Aar har det været fremme flere Gange — har Spørgsmaalet ikke dreiet sig om det skulde være 2, 3 eller flere Aar. Det, Spørgsmaalet har dreiet sig om, var navnlig det, hvorvidt man vilde tillade understøttede Personer selv at fordrø og faae Fattighjælp eftergivet, eller om man skulde overlade til Kommunen at tage under Overveieelse, hvilke Personer, de vilde eftergive Fattigunderstøttelsen. Det er dette store Principspørgsmaal, der har været fremme her i Thinget saa ofte, Forslaget har været behandlet. Altsaa efter min Opfattelse kan det ikke, efter hvad der har været forhandlet tidligere, være et væsentligt Stridspunkt, enten det skulde være 5, 2 eller 3 Aar, og jeg er overbevist om, at hverken det andet Thing eller dette Things Medlemmer ville opfatte min Stilling her i Thinget, som om jeg vilde give Forslaget Gift. Spørgsmaalet er efter min Opfattelse alene, hvilket der er det Heldigste dels overfor Individet og dels overfor Samfundet, og saa kan jeg ikke se Andet, end at jo hurtigere de vedkommende understøttede Individier kunne faae Fattigunderstøttelsen eftergivet, desto større moralsk Virkning vil det have for vedkom-

mende Individier til at stræbe efter at naae det Maal at kunne staa paa egne Ben udenfor Fattigvæsenets Forsorg. Forsaavidt den Opfattelse af Sagen er rigtig, at dette er gavnligt og heldigt for Individierne, saa har det ogsaa en moralsk Virkning overfor hele Samfundet, at de Fattige anspænde deres Kræfter for saa hurtigt som muligt at komme ud af Fattigvæsenets Omsorg. Altsaa, dette Forslag kan jeg ikke tage tilbage; men jeg haaber ikke, at de Herrer ville betragte det som Gift for Forslaget. De øvrige Forslag har jeg altsaa taget tilbage, og jeg skal saa kun anbefale Forslaget under Nr. 5, som jeg er enig om med de øvrige Forslagsstillere.

Ordføreren (Nørgaard): Jeg kan fatte mig meget kort, saa meget mere som de stillede Ændringsforslag egentlig ere uddebatterede ved 2den Behandling. Det Hele dreier sig om dette: Hvor Meget kunne vi naae ved denne Lov uden at udsætte dens Gjenneførelse for altfor store Farer, eller rettere sagt, uden yderligere at gjøre dens Gjenneførelse usandsynlig? Jeg vil ogsaa bede de ærede Forslagsstillere betænke, at disse Sager ere jo drøftede i dette Udvalg gjennem 3 Aar, her i Thinget i mange flere Aar, men i Udvalget, i det Væsentlige med den Sammensætning, det nu har, i 3 Aar, og ærede Medlemmer maa være overbeviste om, at der fra de Udvalgsmedlemmer, der staaar paa samme Side som jeg, paa Oppositionens Side, har gjennem alle 3 Aar været stadige Bestræbelser for at opnaa saa Meget som muligt, saa gunstige Bestemmelser som muligt for de Fattige. Dermed vil jeg ikke sige, at de Herrer, der staa paa Mindretallets Standpunkt, ikke efter deres bedste Skjøn have villet indrette det godt for de Fattige, men paa Grund af deres mere konservative Opfattelse har det ganske naturligt været dem, der have holdt igjen, medens vi have stræbt at komme saa vidt, som det paa nogen Maade lod sig gjøre. Vi have fastholdt det Grundlag, at da det er en Sag, der ikke kan vente Støtte hos Regeringen og Landsthinget, maa vi gaa frem med meget stor Forsigtighed. Vi vidste, at der vilde være Stemning for at blive af med det Hele, vi vidste, at man fra visse Sider helst vilde undgaa at forhandle denne Sag, vi vilde derfor se at sikre en nogenlunde velvillig og upartist Forhandling ved at indrette Forslaget saaledes, at det ikke uden den største Ubillighed kunde afvises. Det har været Grundlaget for Udvalgets hele Forhandling, og derefter maa man bedømme den Stilling, hvortil vi ere naaede. Jeg siger paa ingen Maade, at vi